

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ετησίαι ..... Δραχμ. 3.
 Εξαμήνιος ..... Δραχμ. 2.
 Τριμήνιος ..... Δραχμ. 1.
 Εξωτερικού εις χ. ρυσόν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

17-Ώδος Σολωμού-17

Τιμή έκαστου φύλλου
 λεπτά 15.

Έν Αθήναις τῇ 15 Μαΐου 1903.

Η ΠΙΠΙΝΑ

Lady Blessington

— Ποτέ, Πιπίνα, δὲν θὰ συνανέσω εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ Ζωζέπου· δὲν θὰ συγκατατεθῶ ποτέ νὰ δώσω τὴν κόρην μου εἰς ἄνθρωπον, ὅστις ἦτο κακὸς υἱὸς καὶ ὅστις βεβηλῶς θὰ γίνῃ κακὸς σύζυγος. Ὁ Ζωζέπος εἶνε ὀκνηρὸς, καὶ ἐπιπατάλησεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν του· δὲν ἀγαπᾷ σέ, ἀλλὰ τὰ κτήματά σου τὰ ὁπεῖτα εἶνε καρποφόρα καὶ πλούσια, καὶ τὴν ὑπόειν δὲν δυνατὶ ν' ἀποκτήσῃ, εἰμὶ ἄρῶν σέ συζευθῆ.

Τοιοῦτοτρόπως ὠμίλει πρὸς τὴν κόρην του Πιπίναν ὁ Ἰωάννης Βιτέλι ὁ Ἄλβανος, ἡ Πιπίνα ἱετευτικῶς ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτὸν ἐτόλμησε ν' ἀπαντήσῃ :

— Ἴσως τὸν κρίνετε πολὺ αὐστηρῶς ..... καὶ ἐκ προκαταλήψεως.

— Ἀγαπητὸν τέκνον μου, ἐπανέλαθεν ὁ

Βιτέλης, ὁ Ζωζέπος εἶνε ἀνάξιος σοῦ. Δύνασαι ν' ἀρνηθῆς ὅτι ὁ ἄτακτος βίος του, ἐπετάχυνε τὸν θάνατον τῆς μητρός σου;

— Πάτερ μου, ὁ Ζωζέπος ἔχει ἀντιζήλους, ἐχθρούς... ἔστω ὅτι ἦσαν ἀλήθειαι ὅσα ἔλεγον καὶ ὅτι παρέζε-γράφη. Ἐάν ὅμως μετεμελήθῃ πάλιν θ' ἀπεστέρηγε;

— Οὐχί, τέκνον μου· ἀλλὰ πρέπει νὰ πεισθῶ περὶ τῆς μεταμελείας του. Πρέπει νὰ παύσῃ τοῦ νὰ συναστρέφῃται τοὺς φαυλοὺς τοῦ τόπου, καὶ νὰ μὴ περιπλανᾶται εἰς τὸ ἔρος ἔνθα εὐρίσκει ἔτι χεῖρωνά συναναστρόφῃ, ὡς ὁ καλὸς μὲς ἱερεὺς μοὶ εἶπεν. Ἀγαπητῆ μου Πιπίνα, ἐν ὀνόματι τῆς εὐτυχίας σου, ἐν ὀνόματι τῆς ἰδιότητος μου, διὰ τὴν μνήμην τῆς μητρός σου, ὑποσχέθητί μοι ν' ἀρνηθῆς τὸν Ζωζέπον.

— Πάτερ μου, σοὶ τὸ ὑπέσχομαι. Προσέροντα δὲ τὴν τελευταίαν λέξιν, ἡ Πιπίνα δὲν ἠδυνάθη νὰ συγκατήσῃ τὰ δάκρυά της, καθ' ὅτι ὠμίλησεν εὐλεικρινῶς· ἤλπισεν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὸν Ζωζέπον· ἀλλὰ δὲν ἀπέκρυπτεν ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο δι' αὐτὴν μεγάλη θυσία. Ὁ πατὴρ της τὴν περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων του, τὴν ἐθίψεν εἰς τὸ στῆθος

του, και την κλόγησεν, μινύων τὰ δάκρυά του μετὰ τῶν ἰδικῶν της.

Πατήρ και θυγάτηρ εὐδόλως ὑπόπτειον ὅτι ὑπῆρχε και μάρτυς ἀόρατος, ὁ Ζωζέπος, ὅστις ὡς γαλῆ ἐπλησίασε τὴν ἀγροικίαν, ἀναμένων περιστάσιν νὰ ἰδῆ τὴν Πιπίαν, ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ πατρὸς της προσηλώθη εἰς τὸ μισάνοικτον παράθυρον μὴ ἀπόλυσας οὐδὲ λέξιν τῆς συνδιαλέξεως των. Καὶ ἀκούσας τὰ πάντα ὠμωσε ἐκδικήσιν. Διέρρευσαν ὀλίγαι ἡμέραι.

Ἡ Πιπίνα λαβούσα τὴν ἀπόφασιν τοῦ ν' ἀκολουθήσῃ τὰς παραγγελίας τοῦ πατρὸς της ἀπέφυγε τὰ μέρη ἔνθα μετὰ τοῦ Ζωζέπου συνητάτο συνήθως, ἤλπισε δὲ ὅτι ἐντελῶς ἐξηλήθη τῆς καρδίας της, καιτοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σκεπτομένη τοῦτον, ἔστρεφεν ἀκουσίως τὴν κεφαλὴν κατὰ τοὺς περιπάτους της, ὅπως παρατήρησῃ μήπως παρηκολουθεῖτο παρ' αὐτοῦ.

Νύκτα τινὰ καθ' ἣν ὁ πατήρ της, ἐκκιμάτο και αὐτὴ ἠτοιμάζετο ὅπως κατακλιθῆ, μικρὸς τις κτύπος τοῦ παραθύρου τὴν ἐτρόμαξε. Ἐμάντευσε τίς θὰ ἦτο, και δὲν ἀπήντησεν ἀλλ' εἰς ἕτερον κτύπον, φοβουμένη μήπως ὁ πατήρ της ἀφύπνισθῆ, προσέδραμεν ὅπως ἀνοίξῃ. Ὁ Ζωζέπος ἐνεφανίσθη.

— Σκληρὰ Πιπίνα, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, μὲ ἀποφεύγεις, τὸ παρετήρησα· ἐσκεύφθητε ὅμως τὰς συνεπίαις τῆς τριαιότης πρὸς με διαγωγῆς σας; Ποίου χαρακτήρος μὲ ἐξελάθετε, ὡστε νὰ δυνάμαι νὰ ὑποφέρω ζῶν, ὅτε, πᾶν ὅτι πρὸς αὐτὴν μὲ συνέδεε, ἀπόλεσθη;

— Ἰωσήφ, ἀπήντησεν ἡ Πιπίνα, δὲν δύναμαι νὰ παρακούσω, εἰς τὰς θελήσεις τοῦ πατρὸς μου.

— Μάλιστα. Τὸ γνωρίζω, πῶς ὁ πατήρ σας, σας ἀπηγόρευσε νὰ μ' ἀγαπάτε και μὲ συναντάτε, γνωρίζω δὲ ὡσαύτως και διὰ ποίαν αἰτίαν. Σκέπτεται, ὅπως τειουτοτρόπως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαναγκασθῆτε νὰ δεχθῆτε ὡς σύζυγον τὸν φίλον του, τὸν γέρω Θωμά.

— Τὸν Θωμά ἰ ὑποθέτετε ποτέ, Ἰωσήφ, ὅτι θὰ δεχθῶ νὰ γίνω σύζυγος τοῦ Θωμά;

— Ἀναμφιβόλως, καιτοι εἶναι πολὺ μεγαλύτερος σου κατὰ τὴν ἡλικίαν· εἶνε ὅμως πλουσίος, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω περιουσίαν. Ἐν τού-

τοις θὰ ἤργαζόμην, ὁ δὲ πατήρ σου θὰ ἐβλεπεν ἐν ἐμοὶ υἱὸν εὐπειθῆ; Ὁὰ σας ἐβοήθουν, ἐπιμελούμενος τοῦτον εἰς τὰ γηρατεία του· ἤλπισα τέλος νὰ καταρρίψω τὰς προκαταλήψεις, ἀς περὶ ἐμοῦ εἶχεν ὁ Βιτέλη. Ἀλλ' ἂν δὲν μὲ ἀγαπάτε πλέον, ἀρνούμαι τὰ πάντα. Χαίρετε, πηγαινῶ ὅπου ἡ ἀπελπισία μὲ ἐδηγήσῃ....

— Σταθῆτε, Ἰωσήφ..... Σας ἀγαπῶ.

— Τότε, θὰ μὲ ἀποδείξετε τὸ τοιοῦτον, ἐὰν αὐριον μὲ δεχθεῖτε, ὅπου ὁ πατήρ σας μετὰ τοῦ μέλλοντος συζύγου σας Θωμά ἀπέρχονται δι' ἐργασίας των εἰς Ρώμην. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν των, θὰ ἔλθω.

..... Ταύτην τὴν στιγμήν θόρυβός τις ἠκούσθη· ἡ Πιπίνα ἔστρεφεν πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἠκούσθη ὁ κρότος. Θεέ μου ἰ ἐφώνησεν, ὅποιον προμήνυμα ἰ Ἰωσήφ, τὸ κاندύλιον τῆς Παναγίας ἐθραύσθη ἰ Ἡ δὲ εἰκὼν αὐτῆ μὲ ἰδῶθη παρὰ τῆς μητρὸς μου..... Βλέπεις οὐδὲ εἰ ἐν ταῖς οὐρανῶς ἄγιοι, μηδὲ εἰ ἐν τῇ γῆ ἄνθρωποι, ἐπιδοκιμάζουσι τὸν ἐρωτά μου.

— Ἐγὼ ὅμως, εἶμαι βέβαιος, ἀπήντησεν ὁ Ἰωσήφ, ὅτι ἡ ἕλος ἐθραύσθη καθ' ἣν στιγμήν ὠνόμαζον τὸν μέλλοντα συζυγόν σας Θωμάν. Τὸ προμήνυμα, τοῦτο μόνον αὐτὸ ἀποβλέπει. Χαῖρε αὐριον..... και ὁ Ἰωσήφ ἀπεμακρύνθη.

Τὴν ἐπισῶσάν λίαν πωρὶ, ἰδοῦσα τὸν πατέρα της, ἡ Πιπίνα, προησθάνθη φοβερόν δι' αὐτὸν οἰωνόν, ὀλίγου δεῖν και ὠμολόγηε, ὅτι παρὰ τῇ δεθείσῃ ὑποσχέσει ἐπανεῖδε τὸν Ἰωσήφ· κατ' ἐκείνην ὅμως τὴν στιγμήν, εἰσήλθεν ὁ συνοδὸς του, ὅστις τῷ εἶπεν ἴνα ἐπισπύσῃ.

Ἡ Πιπίνα ἐνόμισεν ὅτι πραγματικῶς ἐπρόκειτο διὰ τὸ συνοικεῖσιον μετὰ τοῦ γέρω Θωμά, ἀπέπνιξε τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, ὅτε ὁ πατήρ της τῇ λέγει.

«Καλὲς ἀντάμωσες κόρη μου.»

Ὁ Ἰωσήφ ἀνεμένετο, δὲν ἤλθεν δὲ εἰμὴ περὶ τὴν μεσημβρίαν· ἦτο λίαν τεταραγμένος, και ἀγριοπέος. Ἐπὶ δὲ τῇ παρατηρήσει ἡν ἡ Πιπίνα τῷ ἀπηύθυνεν, εὗτος ἀπέδωκεν τὴν λύπην και παραχῆν ἣν ἠσθάνετο, διὰ τὴν προσεχῆ ἐνωσιν αὐτῆς μετὰ τοῦ Θωμά, και τὸν ἄθλιον βίον, ὃν μετὰ τούτου θὰ εἶχε ἐὰν δὲν διέφευγεν ἐγκαταλείπουσα τὰ πάντα και ἀκολουθοῦσα αὐτόν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΣΤΙΧΟΙ

—ο—

Στὸ παραθύρι ξάγρυπνη

Ἄνθη κρατεῖ στὰ χέρια

Και καρτερῶντας νὰ διαβῆ

Ἄναμετράει τ' ἀστερία.

=

Και ὅταν ἀκούσῃ τὸ σκοπὸ

Τοῦ τραγουδιοῦ στὸ δρόμο

Τ' ἄνθη της ρίχνει ἀπὸ ἕψηλά

Κ' ἔχει ἡ καρδιά της τρόμο,

=

Ποῦ τῆς δροσοῦλας μὲ σταλιὰ

Σὰ νοιώθει στὰ μαλλιά της

Θαρρεῖ πῶς κλαίει ὁ οὐρανὸς

Ποῦ φεύγει ἀπὸ σιμά της.

Χρῖστος Βαρλέντης.

CARLYLE—SCHILLER (*)

—ο—

Ἀλλὰ νῦν ὁ χρόνος ἐπῆλθε, ὅταν οἱ κλοισὶ τῆς σχολικῆς παιδείσεως δὲν ἠδύναντο μακρότερον νὰ χωλῶσι και στρεβλῶσι τὴν γιγαντιαίαν ἰσχὴν τῆς φύσεως τοῦ Schiller συνέστρεψεν και ἀπέσπασε και πέδας μετὰ δυνάμειος ἧτις ἐγένετο αἰσθητὴ εἰς τὰς ἰσχυατῆς τῆς Εὐρώπης. Ἡ δημοσίευσις τῶν «Ληστῶν» σχηματίζει ἐποχὴν, ὅχι μόνον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Schiller ἀλλὰ και εἰς τὴν λογοτεχνίαν τοῦ κόσμου.

Και δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, ἀνευ τῆς τόσοσ ἀσημάντου αἰτίας, τῆς στρεβλῆς και δι-αστρόφου παιδαγωγικῆς παιδείσεως τῆς Στου-γαρδριανῆς σχολῆς, εἰς ἣν ὁ Schiller κατ' ἀνάγκη ἐσπούδαζεν, οὐδέποτε θὰ ἐβλέπομεν τὴν

(*) Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς μετ' ὀλίγον ἐκδομένης μεταφράσεως ἡμῶν τοῦ βιβλίου τοῦ Th. Carlyle περὶ τοῦ βίου και τῆς κριτικῆς ἀναλύσεως ὄλων τῶν ἔργων τοῦ F. Schiller.

τραγωδίαν ταύτην. Ὁ Schiller ἤρχισεν αὐ-τὴν κατὰ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας του και αἰ περιστάσεις, ὅφ' ἂς αὐτὴ συνετέθη ἐλέχθη-σαν ἀνωτέρω, καθ' ὅλα αὐτῶν τὰ μέρη. Οἱ λησταὶ, εἶναι παραγωγή ἰσχυροῦ και ἀπειθα-γωγῆτου πνεύματος ἐπιζητούντος ἀδιαλείπτως διέξοδον, διαβίβρωσκομένου ὑπὸ ἐνεργητικότη-τος δυσηρεστημένης και ὀργίλης εἰς τοὺς φραγ-μοὺς, ὅστινες ἀνέστελλον και ἀνεχαίτιζον αὐ-τὴν και συσφιγγομένης ζοφερῶς αἰείποτε μὲ φάσματα, εἰς ἃ ἦτο οὕτως ὀδυνηρῶς καθεργ-μένη και ἦτις, τέλος διδὲ πνεύν, ὑπαρξιν.

Τραχεῖα ἀπλότης μελαγχολικὴ και ὑπερβάλ-λουσα ἰσχὴς, εἶναι τὰ κυριώτερα χαρακτηρι-στικὰ τῆς Τραγωδίας τῶν «Ληστῶν.»

Μὰς ὑπομιμνήσκουσι τὴν ἐλαττωματικὴν ἀ-νατροφὴν, και τὰ πυρετώδη και τὰ κατατρώ-χοντα αἰσθήματα τοῦ ποιητοῦ αὐτῶν.

Ἰπεράνω ὄλων μάλιστα τούτων, ἡ τελευ-ταία ἰδιότης εἶναι ὀρατὴ.

Τὸ τραγικὸν διαφέρει τῶν «Ληστῶν», εἶναι καθ' ὅλου βαθῶ, τόσοσ βαθῶ, ὡςε πολλάκις προ-σεγγίζει εἰς τὸν τρόμον. Στυγνὴ και ἀνεξιλέωτος μοῦρα, εἶναι ἡ διήκουσα και κυβερνώσα ἀρχή, ἧτις περιβάλλει και ἐπισκιαίνει τὸ ὄλον, και ὑ-πὸ τὴν ἐνεδρεῦσαν και ἀκαταμάχητον ἐπιρροὴν της, εἰ βιαιότατοι ἄγωνες, αἰ ἰσχυρότατοι προ-σπάθειαι τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως, δὲν φαίνον-ται, εἰμὴ ὡς ἀστραπαὶ, αἷτινες φωτίζουν ἀ-γρίαν σκηνὴν μὲ βραχεῖαν και τρομακτικὴν λαμπρότητα και μετ' ὀλίγον ἀπόλλυνται διὰ παντὸς εἰς τὸ σκότος. Αἰ ἀνεξερευνῆτοι ἄβυσ-σοι τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ, ἀνελίσσονται πρὸ ἡμῶν ζοφεραὶ και ἀχανεῖς και φρικώδεις, ὡς φαίνονται εἰς τὸ νεκρὸν πνεῦμα ὅταν τὸ πρῶτον ἐπιχειρῆ νὰ ἀνερευνηθῇ αὐτάς. Τὰ κω-λύματα, αἷτινα παρχλύουσι και ματαιοῦσι τὰς δυνάμεις και τὰς ἐπιθυμίας ἡμῶν ἡ ἀπατηλό-της τῆς ἐλπίδος τὸ ἀβέβαιον και ἡ μηδαμινότης τῆς ὑπάρξεως, σκιαγραφοῦνται και εἰκονίζονται μὲ μελανὰ χρώματα, τόσοσ φυσικὰ εἰς τὸν ἐν-θουσιώδη, ὅταν οὗτος ἀπατολμαῖ πρῶτον

νὰ ριφκοινδυνεύσῃ ἐπὶ τῆς ζωῆς και θε-λήσῃ νὰ συγκρίνη τὸν κόσμον τὸν ἐκ-τὸς αὐτοῦ, πρὸς τὰς προλήψεις τὰς ἐν-τὸς αὐτοῦ.

Ὁ Κάρολος Moor τὸ κυριώτερον πρόσωπο

της Τραγωδίας των «Ληστών», είναι τοιούτος χαρακτήρ, ὃν εἰ νεαρὶ ποιηταὶ πάντοτε ἠδύονταν νὰ θεῶνται ἢ νὰ ἀπεικονίζωσιν. Ἡ ἀνάλο- για ἴσως τῆς θέσεώς των θὰ ὑπεμνήσκει τὸν Schiller. Ὁ Moog ἐμβυχούται πρὸς ὄρασις ὑπὸ αἰσθημάτων ὁμοίων ἐκείνων, ὑφ' ὧν, ὁ συγγρα- φεὺς αὐτοῦ ὑπέφερε τότε καὶ διακαῶς ἐπέθει νὰ παραστήσῃ ἢ ὅπως δῆποτε νὰ ἐκδηλώσῃ. Πε- πραισμημένος μὲ πᾶσαν εὐγενῆ ιδιότητα ἀνθρω- πίνης φύσεως, εἰς ὑπερεκχειλίζουσαν καὶ ὑπερε- πλημμυροῦσαν δαψίλειαν, τοῦ Moog αἱ πρῶ- ται τῆς ζωῆς προσδοκίαι καὶ τὸ μέρος, ὅπερ ἐ- πρόκειτο νὰ διαδραματίσῃ, ὑπῆρξεν ἐνδοξόν, ὡς τὸ τοῦ ποιητοῦ αὐτοῦ ὄνειρον, ἀλλ' αἱ δευ- τερεύουσαι καὶ κατώτεραι ἐπιδειξιότητες, ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν διεξαγωγὴν τού- των, δὲν ἦσαν μεταξύ τῶν προσόντων αὐτοῦ. Ἐν τῇ ζήσει καὶ τῇ αἰψῇ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρ- μα, ἐλησμόνησεν ὅτι ἡ ἑδὸς εἶναι λαθυριθώ- δης κυκεῶν, περιβαλλομένη μὲ δυσκολίαν, ἐξ ὧν τινὲς πρέπει νὰ ὑπερνηκισθῶσι, τινὰς δύναται μόνον νὰ τὰς ὑπεκφυγῇ τινὲς δὲ δὲν δύνανται νὰ ὑπάρχωσιν οὐδόπως.

Προσπεύδων μόνον ὑπὸ τῆς τυφλῆς καὶ ἀπε- ρισκέπτου ἁρμῆς τοῦ χαρακτήρός του, περιπλέ- κει ἑαυτὸν, εἰς τὰς δυσχερείας καὶ περιπλοκάς ταύτας, σκέπτεται νὰ διεισδύσῃ καὶ διαπεράσῃ αὐτάς, οὐχὶ διὰ τῆς ἐπιδειξιότητος καὶ ὑπομο- νῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς κατ' ἀντικρυ βίας. Ἀνα- τρέπεται, ἐξαπατάται καὶ ἔτι βαθύτερον περι- πλέκεται· ἀλλ' ἡ διάψευσις τῆς ἐλπίδος, ἐξά- πτευσαι μᾶλλον ἢ διδάσκουσιν αὐτὸν. Προσεδόκα ἤρωας, καὶ εὐρίσκει εὐτελεῖς ἀνθρωπίσκους, φί- λους, καὶ εὐρίσκει σκόπτας, προδότας, οὔτινες τὸν ὠθεῦσι καὶ τὸν φέρωσιν εἰς πειρασμούς, ἵνα ὠφελῶνται ἐκ τῶν πλανῶν του, καὶ τὸν ὠδη- γῶσιν εἰς τὴν καταστροφὴν· ὠνειροπόλησε με- γαλοφυχίαν καὶ πᾶσαν γενναίαν ἀρχὴν, εὐρίσκει ὁμῶς ὅτι ἡ φρόνησις εἶναι ἡ μόνη ἀσφαλὴς ἀρε- τὴ περὶ τῆς ἀμοιβῆς αὐτῆς. Ἐπειδὴ ἦτο βίαιος καὶ ὀργίλος ὑπερβαλλόντως ὑπὸ τῆς φύσεως, ἡ ἔντασις καὶ ἡ σφοδρότης τῶν παθημάτων του παρεφρόνησεν αὐτὸν, τὸν κατέστησε ἐμμανῆ· ἔτι πλειότερον· εἶναι καθ' ἑαυτὸν ἀνίκανος ἡρέμου σκέψεως, καὶ δὲν ὑπάρχει σύμβουλος πλεῖστον του, νὰ τὸν βοηθήσῃ, οὐδεὶς, οὐτινος ἢ συμπάθεια νὰ πρᾶύνῃ τὰς δυστυχίας του, οὐτινος ἢ σύνε-

σις νὰ τὸν διδάξῃ νὰ θεραπευθῇ ἢ νὰ ὑπομένη αὐτάς· ἐκεντήθη ὑπὸ μανίας πρὸς ὄρασις, καὶ ἡ ἐνεργητικότης αὐτοῦ, εἶναι ἀμέσως τυφλὴ καὶ τρομερὰ· ἀφ' ὅτου, ὁ κόσμος δὲν εἶνε τὸ ἐνδιαίτημα ἀμιγροῦς ἀκεραιότητος, προσατενίζει ἐπ' αὐτοῦ, ὡς εἰς φωλεὰν ληστών. Ἀφ' ὅτου αἱ ἰδέαι καὶ εἰ θεομῆϊ του, δύνανται νὰ ἀνακό- πτωσιν τὴν πρόδον τῆς ἀξίας, καὶ νὰ στεγί- ζωσι τὸ ἔγκλημα ἀπὸ τῆς τιμωρίας, νεμίξεις καὶ θεωρεῖς τὴν κοινωνικὴν συνένωσιν, ὡς λοι- μικὸν κακόν, ἐπικατάρατον πλῆγὴν, πανώλην, ἢς τὰ κακὰ, εἶναι πρέπον, εἶναι ἐπάναγκες, εἰς τὸν βαθμὸν του, νὰ ἀγωνισθῇ παντὶ σθῆναι, νὰ διερωθῇ, διὰ μέσων ὁμοῦ, πάντως βιαίων.

Ἐκδικήσις εἶναι τὸ κύριον ἐλατήριο τῆς διαγωγῆς του, ἀλλ' ἐξευγενίζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του προσδίδων ἐν αὐτῇ τὸν χρωμα- τισμὸν ἀφιλοκερδοῦς φροντίδος, πρὸς τέρψιν τῆς δικαιοσύνης, εἰς ὑποβιβασμὸν τῆς κακίας, ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς θέσεων, πρὸς ἀνύψωσιν τῆς πασχούσης ἀρετῆς. Μόνος ἐναντίον τοῦ παντῆς, νὰ ἀναθεωρήσῃ τὸν ἀρχέγονον καὶ προτεῦοντα νόμον, τοῦ ἰσχυροτέρου, ἀνα ὄρα- ζήται τὴν πλάστιγγα τῆς Προνοίας ἐκ τοῦ θνητοῦ τὴν χεῖρα, εἶναι μανιώδεις, εἶναι πα- ράφρον καὶ ἀνόσιον· ἀλλ' ὁ Moog, ἔχει σθένος ψυχῆς, ὅπερ καθιστᾷ αὐτὴν βεηνὴν, ἐπιβλητι- κὴν, τρομεράν.

Τὸ διαφέρον κεῖται εἰς τὸν ἀγῶνα, τῆς γι- γαντιαίας ταύτης ψυχῆς, ἐναντίον τῶν φοβερῶν ἀνίσων, ἅτινα τέλος καταβάλλουσι καὶ κατα- συντρίβουσιν αὐτὴν, καὶ τὴν παρασύρουσιν κά- τωθεν, εἰς τὰς ζοφερώτατα βάρη τῆς καταστρο- φῆς.

Ἡ ἀρχικὴ σύλληψις τοιούτου ἔργου, ὡς τοῦτο, προσδίδει τὴν ἀπειρίαν ὄχι ὀλιγώτερον ἢ τὴν ἰσχύον καὶ τὴν βίαν τῆς νεότητος· καὶ ἡ ἐκτέλεσις του διδοὶ παρόμοιον τεκμήριον.

(Ἐπειτα συνέχισα.)

ΜΕΙΔΑ ΑΜΑΤΑ

- Τὸ μειδιᾶν εἶνε τέχνη.
- Τὸ μειδίσμα τῆς σκηνῆς εἶνε διὰ τὰ Τάσταρα.
- Διὰ τὰς ἀνοήτους πράξεις γέλα· ἴσως διὰ τοῦ γέλωτος γίνωσι καλλίτεροι.
- Διὰ τοὺς ἐντελῶς βλάκας μειδία, οἴκτου μειδία- μα· διότι δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ γίνωσι καλλίτεροι.

Ροδόλφος.

ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

25

Ὅταν τὰ πρῶτά μου τραγούδια ποῦχω ψάλλει,
τὰ παραβάλλω μὲ τὰ νέα τοῦ ψάλλω,
γιὰ τὰ παλῆα ἀπὸ τὰ γέλωτα πᾶν νὰ σκάσω.

—*—*—

Ἄραγε, φῶς μου, θὰ βρεθῇ χαμμία ἄλλη,
τὴν ὠμορφιά σου μὲ αὐτῆς νὰ παραβάλλω
καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ σοῦχου νὰ γελάσω;

26

Ἦλέπω, πουλί μου, πῶς πολλοὺς πολλοὺς ποθεῖς,
κι' ὁ τράχηλός μου σὺν καὶ σὲ δὲν ὑπόφέρει,
πᾶρε λοιπὸν τὰ παπουτσάκια σου εὐθὺς
καὶ ἄντε γρήγορα νὰ βρῆς δικό σου ταῖρι.

—*—*—

Ἄντε νὰ βρῆς τὰ σαλιγκάρια τὰ πολλὰ,
ποῦ στὴ ζωὴ τους χύνουν, γράφουν, σάγγελ, σάλι,
αἰτὰ κρατᾶνε τὸ καθοῦχί τους καλὰ
κι' αὐτὰ φορᾶνε κατὰ πρᾶγμα 'στὰ κεφάλια.

27

Ἐξω 'στὴ γῆ εἶνε ζωὴ, γέλωτα γλυκὰ,
καὶ τὴν θερμαίνουν ἥλιος, ἄστρα καὶ σελήνη,
ἀλλὰ ἡ πρώτη της φωτιὰ τὰ σωθικά
τὰ καίει σὰν μὲ πυρκαϊὰ ὅπου δὲν σβῆνει.

—*—*—

Κι' ἰὼ ἀπ' ἔξω γαῖρα γέλωτα ξεφωνῶ,
καὶ μὲ θερμαίνει κάθε ὠμορφίη τοῦ κόσμου,
ἀλλὰ τὰ στήθη μου τὰ καίνε, καὶ πονῶ,
ἢ φλόγες, ἄσβυστες, τοῦ πρώτου ἔρωτός μου.

Γεώργιος Ψυικάκης.

Α Κ Ο Υ Α Ρ Ε Λ Λ Ε Σ

— Τὸ ὄνειρο —

(Στὸ χωρισμὸ μας.)

Ὅταν μὲ εἶδε ἀπὸ μακρὰ ἐταράχθηκε, δὲ μύρεσε ὁμῶς νὰ ξεφύγῃ καὶ ἦρθε σιγὰ — σιγὰ κοντά μου, μὲ τὰ μάτια κάτω γιὰ νὰ μοῦ ἀ- πολογηθῇ. Τὸ πρόσωπό της μὲ ὅλο τὸ παροδο-

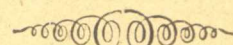
κοκκίνισμα ποῦ ἔλαβε, φαινότανε ἀδυνατισμένο, τὸ αἰθέριο κεῖνο ποῦ κλειούσε στὰ μάτια της εἶχε χαθῇ ... καὶ μὲ φωνὴ τρεμάμενη μοῦ εἶπε:

— Ἀληθεινά ... μὲ βλέπεις καταβλημένη, ναι ἀπὸ χθὲς ταραχτήκα τόσο μὲνα φοβερὸ ὄ- νειρο ... ἐβλεπα στὸν ὕπνο μου πῶς ἡ καρδιά μου δὲν χτυπούσε, πῶς εἰ παλμοὶ ἐκείνοι εἰ πρώτοι ἐσβύστηκαν ... πῶς δὲν σ' ἀγαπούσα πειὰ ... καὶ ξύπνησα μὲνα χτυποκάρδι γιὰ σένα ... Δὲν εἶνε φοβερὸ;

Καὶ γὼ ποῦ ἐνοιῶσα στὰ λόγια της, κρυμ- μένο κατὰ πειρὸ σκληρὸ φεύγοντας τῆς εἶπα:

— Πράγματι φοβερὸ ... εἶνε σὰν ἀληθεινά...!

Μῆς; 1903. **Ροδόλφος.**

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

— 0 —

Στὸν ἀγαπημένο μου φίλο Νικόλ. Γούζαρη.

Θὰ βγάλω ἀπὸ τὰ σπλάχνα μου
Τὸ παιδ καινούργιο στίχο
Ποῦ στ' οὐρανοῦ τ' ἀπέραντα
Θὰ τρέχη μὲ χαρὰ.

—*—*—

Γιὰ Σε νὰ ψάλλῃ ἀδιάκοπα
Μὲ παναριμόνιον ἦχο
Ἐνα τραγούδι πῶκλεισα
Στὰ στήθη μου βαθειά.

—*—*—

Καὶ σὰν ἀγέρι ὀλόχαρο
Δροσιὰ θεὸ νὰ σκορπίζῃ
Στὴ φωτισμένη σκέψι σου,
Στὸ κάθε σου παλμό.

—*—*—

Καὶ γύρο σου χαρούμενη
Σιγὰ θὰ φτερουγίζῃ
Μιά ἀγνή ψυχὴ ποῦ σῆκραξε.
Καὶ σέχη γι' ἀδρεφό.

Δημ. Πελεκάσης.

ΗΘΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

—ο—

Ε γ κ ρ ά τ ε ι α. Μὴ τρώγῃς μέχρι χερ-
τασμοῦ. Μὴ πίνῃς μέχρι ζάλης.

Σ ι ω π ή. Ἐκεῖνα μόνον λέγε ἄτινα δύνα-
ται νὰ ὠφελήσωσιν ἢ ἄλλους ἢ τὸν ἑαυτὸν σου.

Ε ὑ τ α ξ ί α. Ἐκαστὸν σου πρᾶγμα νὰ ἔχῃ
ἴδιον αὐτοῦ τόπον, καὶ ἕκαστόν σου ἔργον ἴδιον
αὐτοῦ καιρὸν.

Ἄ π ό φ α σ ι ς. Ἀποφάσιζε νὰ ἐκτελεῖς
πᾶν χρέος· ἐκτέλει δ' ἀνελλιπῶς πᾶσαν ἀπό-
φασιν.

Λ ι τ ό τ η ς. Μὴ ἐξοδεύῃς πλὴν διὰ νὰ ὠ-
φελῇς ἢ ἄλλους ἢ τὸν ἑαυτὸν σου.

Φ ι λ ο π ο ν ί α. Μὴ χάνῃς καιρὸν· ἐνα-
σχολοῦ πάντοτε εἰς τὸ χρήσιμον. Λεῖπε ἀπὸ πε-
ριττὰς πράξεις.

Ε ἰ λ ι κ ρ ί ν ε ι α. Ψεῦδος καὶ ἀπάτην μὴ
μεταχειρίζου.

Δ ι κ α ι ο σ ύ ν η. Μὴ ἀδικῇς οὐδένα, εἴτε
κακοποιῶν εἴτε ἀμελῶν τὰς κατὰ δύναμιν ἀ-
γαθοποιίας.

Μ ε τ ρ ι ό τ η ς. Φεῦγε τὰς ὑπερβολὰς· πᾶν
μέτρον ἄριστον.

Κ α θ α ρ ι ό τ η ς. Μὴ ὑποφέρῃς ἀκαθαρσίαν
τινὰ εἰς τὸ σῶμα, φορέματα καὶ κατοικίαν.

Ἄ τ α ρ ο ξ ί α. Μὴ ἀνησυχῇς δι' οὐτι-
δανότητος, μήτε διὰ συμφορὰς κοινὰς καὶ ἀ-
ναποφεύκτους.

Τ α π ε ι ν ο φ ρ ο σ ύ ν η. Μιμοῦ τὸν Ἰη-
σοῦν Χριστόν.

(ω.)

Ι Ψ Ε Ν

Στὴ γιορτὴ μου.

Ἄμετρητες εὐχῆς λουλούδια
Καὶ φίλοι στὴ γιορτὴ μου καὶ δικοί,
Ἐσκόρπισαν ἀλύπτητα
Μὲ μιὰ συνηθισμένη κρύα μουσική.

*
*
*

Γιὰ μιὰ ὄμωσ ἀπόκρυφν,
Ποῦ ἔπλασα μονάχος μου ἀγάπης τα-
πεινῆς

Γιορτοῦλα, δὲν μὲ θάρροψε
Γιὰ κείνη, δὲν μὲ εὐχύθηκε κανεὶς.

Σπέτσαι.

Α. Ἑσπερινός.

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΔΑΗΘΕΙΕΣ

— Ὁ βαρύτερος τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν
ἐγκεφάλων εἶνε 2,400 γραμμάρια· ὁ ἐγκέφα-
λος οὗτος ἀνῆκεν εἰς ἕναν ἐφημεριδοπώλην τοῦ
Λονδίνου ὅστις ἦτο τύπος βλακός.

— Τὸ μέσον βᾶρος τοῦ ἀνθρώπινου ἐγκεφάλου
εἶνε 1,500 γραμμ.

— Τὰ σαρκοφάγα αἰσθάνονται ὀλίγην διψάν·
παρητήρηθη ὅτι μίᾳ γαλλῇ ἔμεινε κεκλεισμένη
δεκαοκτῶ μῆνας χωρὶς νερό.

— Ὁ μέγας Νορβηγός Ἰψεν παράγει κατ'
ἔτος ἐν ἔρῳμα· ἐπτὰ μῆνας δαπανᾷ εἰς τὴν ἐ-
πιστημονικὴν μελέτην, διαίρεισιν εἰς πράξεις καὶ
σκηναὶς καὶ τοὺς πέντε ὑπολοίπους μῆνας συγ-
γράφει τὸ ἔργον.

— Οἱ κάτοικοι τοῦ Τράνσβακαλ ὑπολογίζον-
ται εἰς 600,000 ἐκ τούτων δὲ μόνον 200,000
εἰσὶ λευκοί.

— Ἡ ἐξαφάνισις τῶν κατσαρίδων εἶνε δυσχε-
ρεστάτη καθ' ὅσον αἱ θήλειαι τοιαῦται φέρουσι
προσκεκολλημένα ἐπὶ τοῦ σώματος μεμβρανώδη
βρομβύκια περιέχοντα 30—40 ὡς ἕκαστον· οὐχ
ἧττον περιορίζεται ἢ πλῆθυσιν αὐτῶν διὰ τε-
μαχίων ἄριων βεβρεγμένων ἐντὸς ὕδατος καὶ κο-
κισθέντων διὰ βάρυκος καὶ σακχάρους.

— Ἡ μεγαλόφωνος ἀνάγνωσις ὠφελεῖ τοὺς
πνεύμονας καὶ ἐνδυναμώνει αὐτούς ὅταν γίνεταί
μεθοδικῶς καὶ καθ' ὠρισμένα διαστήματα.

— Ἀμερικανικόν τι περιοδικὸν ἐδημοσίευσεν
περίεργον ἄρθρον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνθρωπίνη
φωνὴ διὰ μέσου τῶν αἰῶνων καθίσταται ὀλο-
νὲν χαμηλοτέρα. Ἐνεκα τούτου οἱ ὀξύφωνοι τῶν
θεάτρων σπανίζουσι νῦν· εἰ πρόγονοί μας ἰσχυ-
ρίζεται ὁ ἀρθρογράφος ὅτι ἠγνόουν τὴν φωνὴν
τοῦ βαθυφώνου.

— Εἶνε ἐπιστημονικῶς βεβαιωμένον ὅτι ὁ

κύκνος ζῆ περι τὰ 300 ἔτη· περι δὲ τοῦ ἱέρα-
κος ὑπάρχει πιθανότης ὅτι ζῆ περι τὰ 150.

— Τὸ ἐξῆς σπουδαῖον ζήτημα πρόκειται νὰ
λύσῃ τὸ Κακουργουδικεῖον τοῦ Σικάγου· μεταξὺ
τῶν διαφόρων ζῶων τῶν ζωολογικῶν κήπων τῆς
πόλεως ταύτης ὑπῆρχε καὶ παράδοξον ὄν ὄπερ
ὁ ἰδιοκτήτης ἐπεδείκνυεν ὡς ἀνθρωποπιθήκον· ἡ-
μέραν τινα ὄμωσ ὁ ἰδιοκτήτης ὀργισθεὶς κατ'
αὐτοῦ τὸ ἐφόνευσεν· ἦδη ὁ φονεὺς πρόκειται νὰ
δώσῃ λόγον ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης διότι ἐὰν
ἀποδειχθῇ κατὰ τὸν Δαρβίνον ὅτι τὸ ὄν ἀνήκεν
εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος ὁ φονεὺς τότε διεπρα-
ξεν ἀνθρωποκτονίαν.

— Ἰδοὺ καὶ μίᾳ ἀρίστη συνταγὴ πρὸς ἐξο-
λόθρευσιν τῶν νυκτερινῶν ἐγθρῶν μας τῶν....
κορέων, σχηματίσατε τὸ ἐξῆς μίγμα. Βόρακος
250 γραμ. Ἀμύλου 75 γραμ. καὶ Κακάου 30
καὶ ἐμφυσησατε αὐτὸ παντοῦ ἔνθα νομίζετε ὅτι
ὑπάρχει ἐστία κορέων.

Φύλλινος.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Γενομένης τὴν 12ην Μαΐου ἐξελέγξαι τῶν
ψηφοδελητίων ἔλαβον ψήφους· τὸ ὑπ' ἀριθ. 1, 61
τὸ ὑπ' ἀριθ. 2, 43 τὸ ὑπ' ἀριθ. 7, 11, τὸ
ὑπ' ἀριθ. 3, 4 τὰ δὲ λοιπὰ ὑπ' ἀριθ. 4, 5
καὶ 6 δὲν ἔλαβον οὐδένα.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ἀνήκει εἰς τὸν κ. **Γεώρ. Ψημικάκην** ὅστις λαμβάνει τὸ συναχθὲν χρῆ-
κὸν ποσόν, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ δημοσιευσθῇ ἡ εἰκὼν
του.

Τὸ ὑπ' ἀρ. 2 ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ κ. **Νικ. Γού-
ζαση**, λαμβάνει μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν αὐτοῦ
Φυλλίδου.

Τὸ δὲ ὑπ' ἀριθ. 7 ἀνήκει εἰς τὸν κ. **Γεωρ.
Μάγκασην** ἐν τεύχος ποιημάτων τοῦ κ. Ἀχ.
Νέη.

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

Λύσεις.

Ἄλλοπρόσαλλος εἰμαρμένη.

Ἐρῳὸς ἀπῆντησαν οἱ ἐξῆς. Ὁν. πλάσμα Μενεξε-
δένια, Ἀλ. εἰμαρμένη, Δροσόλουστος ἀυγή, Ἑλλ.

ποιήτρια, Χλωμὸς Τραγουδιστής. Ὁ ἡγεμὼν Μ. Μά-
γος βραβεύει τὴν Μενεξεδένια.

Προτεινόμενα.

Αἰνίγμα

Ἦμουν τὸ πάλαι ναύαρχος, ὦ λῦται,
πεσὼν γιὰ τὴν πατρίδα μου γενναῖος,
ἀν' ἐνικήθηκα — μὴ ἀπορῆτε —
κι' ὁ Ἐέρξης κατεστράφη ὁ ἀρχαῖος.

Μ' ἂν τύχῃ τὸ κεφάλι μου θελήσης
νὰ βγάλῃς, κι' ἀντ' αὐτοῦ νὰ βάλῃς ἄλλο,
ὦ θαῦμα! παρευθὺς θὰ σχηματίσης
ἕναν ἀρχαῖο ποιητὴ, μεγάλο.

Μ' ἂν ὄμωσ δυὸ ψηφί' ἀπ' τὸ κορμί μου
ἢ πένα σου θελήσῃ νὰ μοῦ βάλῃ,
πόσο θ' ἀλλάξῃς τότε τὴ μορφή μου!
Ἐνα βουνὸ μπροστά σου θὰ προβάλῃ!

1903.

(Χλωμὸς Τραγουδιστής.)

Εἰς τὸν λύτην δοθῆταί ἐν σῶμα «Φυλλίδου» α'
ἔτους.

ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦν ν' ανταλλάξουν. Ὁ Σιὸρ Διονύσιος με τὴν
Ἐεν. Κρησσαντὸ Ὀνειρ. πλάσμα με τὸν Fra Diavolo
Ἀπογοητευμένον Ἐραστήν καὶ Ζέφυρον ἢ Ἑλλ.
ναυαρχίς με τὸν Βαρ. τοῦ Ἐρωτα, Παλ. καρδίαν,
Φριζόν, Ἀλ. Κότταν καὶ Ν. τῆς ζωῆς ἢ Μενεξεδέ-
νια με τὴν Ἀτρωτον καρδίαν, Καρδιοθήραν, Ἀπο-
γοητευμένον Ἐραστήν, Λευκὴν ἀνεμώνην, Παλ. καρ-
δίαν, Σατανᾶν καὶ Ἑλληνα τὸ Ἐτερον ἦμισον με τὴν
Μενεξεδένια, Ἀλ. Εἰμαρμένην καὶ Ὀν. πλάσμα ἢ
Κρησσα ἡγεμονίς με τὸν Α. Κριθάκη ἢ Ἑλλ. ποιή-
τρια με τὴν Φιλ. Κρησσαν, Φυλλίδα, Παρ. ἀκτίνα,
Θεο. Φυλλίδος, Ἀγγέλαν, Ἐεν. Κρησσαν, Χρυσάλλι-
δα, Τρεμ. Σελήνην καὶ Μ. Μάγον τὸ Ἀρχιζίζνιον
με τὴν Β. τῆς Λήθης ἢ Β. τῆς Λήθης με τὸν Ἀ-
πογ. Ἐραστήν, Miss Nevil, Γαλζηίαν, Ἠλιον Αἰγύ-
πτου, Αὐλικὸν καὶ Marchof ἢ Παρῆγ. ἀκτίς με πάν-
τας τοὺς Κρητὰς ψευδωνομοφόρους Ὁ Χλ. Τραγου-
διστὴς με τὴν Μενεξεδένια, Παρ. ἀκτίνα, Κατσ. Ξαν-
θομάλλαν, Νυμφαίαν, Φυλλίδα, Ἄλλ. εἰμαρμένην,
Φιλ. Κρησσαν καὶ Τρεμ. Σελήνην [δι' ὅτων τευχῶν
ἐπιθυμοῖ.] Ἡ Πάλ. Καρδία με τὴν Γλαυκ. Ἀθηνᾶ,

Κατσ. Ξανθομάλλα, Β. τῆς Αθήνης, Νυμφαίαν, Μυστ. σιγήν ὁ Γεψίμ με τὴν Μενεξεδένια (δι' ὧσων τευχῶν ἐπιθυμεῖ.)

ΔΕΥΚΑ ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ὁ Ἄλ. Κόττας με τὴν Κατσ. Ξανθομαλλοῦσαν, Β. τῆς Αθήνης, Παρ. ἀκτινα, Μαρκέλλαν καὶ Πριγ. Σοφίαν ὁ Λ. τῶν ἀστέρων με τὴν Ξαν. Κρήσσαν, Νυμφαίαν, Φυλλίδα, καὶ Ἄλω εἰμαρμένην ὁ Ἀπογοητευμ. ἐραστής με τὴν Νυμφαίαν, Ξαν. Κρήσσαν, Κατσ. Ξανθομάλλαν, Πρ. Σοφίαν, Ὁν. πλάσμα καὶ φυλλίδα ὁ Fra Diavolo με τὴν Ἄλ. εἰμαρμένην καὶ Μενεξεδένιαν ἢ Π Πάλ. καρδία με τὴν Ἐλ. Ναυαρχίδα, Ἄτρωτον καρδίαν, Ἀγγέλλαν καὶ Φυλλίδα ὁ Γεψίμ με τὴν Μενεξεδένια (δι' ὧσων τευχῶν ἐπιθυμεῖ.)

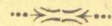

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

— 2 —

Κ. Καροῦσον Σπάρτην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. — Ν. Ἀρβανίτην Αἴγιον οἰκιστὴν φυλλίδιον ἐστάλη μετὰ μεγάλης δὲ εὐχαριστήσεως ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς καθ' ὅσον διαβλέπομεν ἐν ὑμῖν ἔνθερον ὑπὲρ τῆς φιλολογικῆς ἐνδιαφέροντος τοῦ ὅπερ ἐπιθυμοῦμεν νὰ χαρακτηρίσῃ τοὺς συνδρομητὰς μας. — Ν. Μπαμπιώτην Μεσολόγγιον, συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Ζαχαρ. Πετρίδου, Πειραιᾶ. Συνδρ. ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. — Γ. Στερίγιον Πειραιᾶ. Ἀποδείξεις ἐστάλησαν. — Κ. Γεραχρᾶν Ἐνταῦθα. Μετὰ χαρᾶς δεχόμεθα τὴν συναρχαίαν σας καὶ ἐπὶ τούτῳ ὡς ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας ὅχι ἤτων ἢ ἀποσταλῆτα ὅλη ἤτο ἀκατάλληλος. Ἀναμνησόμεν ἑτέραν. — Χρ. Μυρογιάννη Κέρκυραν. Αἰτηθέντα φυλλάδια ἐστάλησαν. — Ε. Ζωγράφου Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν. — Β. Τόπικαν Σύρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. — Ἄλ. Εἰμαρμένην Ἐνταῦθα. Παρακαλοῦμεν γράψατε τὸν γρίφον εὐναρχώστως, ἐπίσης καὶ τὸ νέον σας ψευδώνυμον, ὅπερ δύνασθε νὰ λάβητε μόνον συμφώνως με τὸν κανονισμόν. — Στεφ. Δικμαντιόνιον. Ἐνταῦθα. Τὰ ὄνειροπολήματά σας θὰ ἐδημοσιεύσων ἄλλ' ἐπειδὴ βλέπω ὅτι δύνασθε νὰ γράψατε πολλὰ καλλίτερα διὰ τοῦτο ἀναμνησόμεν ὅπως τὴν ἐμφάνισιν σας κἀμῆτε με τέλειον ἔργον σας ὡς συνιστῶ λοιπὸν ἐργασίαν καὶ μελέτην. Ἡ «Φυλλίς» εἶνε πάντοτε πρόθυμος νὰ σῶς παραχωρήσῃ τὰς στή-

λας τῆς καὶ τὰς συμβουλὰς τῆς — Δροσόλουστον αὐτὴν Ἐνταῦθα. Τὸ ψευδώνυμόν σας ἔγινε δεκτόν ἀναμνησόμεν δὲ καὶ ἄλλα αἰνίγματα καὶ γρίφους ὅπως ἐκλέξω. — Παρήγορον ἀκτινα Χανία. Ἀποστολὴ μικρομηνύματων ἐπανελήφθη μέσον κ. Α. Πουλιουδάκη ἑλάβετε; — S. Antoniu Freiging. Εὐχαριστοῦμεν με τὴν σειρὰν του.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Τῆς Πασχαλιᾶς Τραγοῦδια.» Ἐμελοποιήθη ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου Α. Σπινέλλου ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα τραγοῦδια τῆς Πασχαλιᾶς τὸ ὅποιον ἐδημοσιεύθη πέρυσιν ἐν τῇ «Φυλλίδι» ὑπ' ἀριθ. 10 προσεχῶς δὲ ἐκδοθήσεται εἰς καλλιτεχνικὸν τεῦχος.

«Πύρρος» Ἀγγέλλοντες τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐβδομηκονταετημερίδος «Πύρρος» μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἀναγράφομεν ὅτι ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ εὕρισκε τίς τὸν τέλειον δημοσιογραφικὸν χαρακτήρα, ὅστις ἐλευθέρως πατάσσει πᾶν κικόν καὶ παράνομον καὶ μακρὸν παντός κομματισμοῦ καὶ προσωπικότητος, ὑπερμαχεῖ τῶν δικαίων. Τοιοῦτον δημοσιον ἀφικόν ὄργανον σχεδὸν μοναδικὸν ἐν Ἑλλάδι πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ παρὰ πάντων διότι ἐν τῇ ἀληθείᾳ ἔγκειται ἡ ἐθνικὴ πρόοδος.

«Φυλλίς» χάριν τῶν κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος, ἐγγραφέντων συνδρομητῶν, ὁ τόμος τοῦ πρώτου ἔτους ὑποτιμᾶται εἰς Δρ. 2.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ Ψυχγ. καὶ φιλολογικοῦ ὀμίλου ἢ «Παλλὰς» ἀνηγορεύθη δὲ παμψηφεί πρόεδρος ὁ ἀγαπητὸς μεταξὺ τῶν συναδέλφων του φοιτητῆς τῆς ἰατρικῆς καὶ ἡμέτερος συνεργάτης Ἠλίας Ἀλεβυζάκης ὁ πέθος πρὸς τὴν πρόδον ὑπ' οὗ διακίετα καὶ ἡ ἐνεργητικότης ἧτις τὸν διακρίνει εἶνε εὐτύχημα διὰ τὸν ὄμιλον τοῦτον, ὅστις ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ δραστηρίου νέου δύναμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εὐρε τὸν πρόεδρόν του.

— Εὐχαριστῶ πάντα τοὺς τιμήσαντάς με διὰ τῆς φήφου των κατὰ τὸν ποιητικὸν διαγωνισμόν.

Γ. Ψιμικάκης.

ΤΥΠΟΙΣ «ΑΘΗΝΑΓΑΘΟΣ»